Вітрило – вирване крило пташине…
Лункая чаша, що п’є вітер вічно…
а обрій заточився… плине… плине…
а обрій серце ссе… і болем його палить…
Прощайте всі… Я в морі… Вас не кличу
Земля і беріг – це ж любов забита!
що в серцеві труну й могилу собі має…
Мені, як жити – щастя й волю пити,
а іншого, а меншого – не знаю.
Ох! Далі, о! У безкрай! Не знать. Не забувати!
Щоб тільки води. Тільки небо й зорі!
щоб морем по світах залити, цілувати,
не знать ні меж, ні колії, ні горя.